

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου ἐν ἣ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Εἰς ἣν προσετέθη καὶ ὁλόκληρος

Ο ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

« Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι,
« καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν. »

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΤΟΥΛΑ

Προφῆν Α. Β. ΠΑΣΧΑ

1913.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῆς ΙΖ'. Μαρτίου ἐν ἣ τελείται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Εἰς τὴν προσετέθη καὶ ὁλόκληρος

Ο ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

αρ. εἰσαγ. 160972

« Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι,
καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν. »

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΤΟΥΛΑ

Πεφῶν Α. Β. ΠΑΣΧΑ

1913.

Στίχ. Καυχῆσονται ὄσοι ἐν δόξῃ.

Χριστὲ παμβασιλεῦ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου καὶ ἔλεος παράσχου, πρεσβείαις Ἀλεξίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς προμήτορος.

Καὶ νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον. "Οτι σοῦ ἐστίν.

Καὶ τὸ Ἀπολυτικίον.

Ἐκ ῥίξης ἐβλάστησας περιφανοῦς καὶ πιστῆς κτλ.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. κτλ. Συναπτή. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν ψαλμὸν, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ πρώτου καθίσματος τοῦ ψαλτηρίου.

Εἶτα τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἐν ᾧ ἰσθῶμεν Στίχους ἕξ, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια.

Ἦχος Β'. "Οτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Κρήνη ἀνεδείχθης δαψιλῆς,νάματα προχέουσα πᾶσι πιστοῖς ἰάσεων, κάρα σοῦ ἡ πάντιμος, Πάτερ Ἀλέξιε· καὶ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα δροσιζει τρισμάκαρ, νόσους ἐκδιώκουσα, καὶ θλιβομένοις δεινῶς μέγα παραμύθιον οὔσα· ὅθεν μετὰ πόθου τιμῶντες, ταύτην εὐλαβῶς ἀσπαζόμεθα.

Μέγα τὸ κατόρθωμα τὸ σόν, καὶ ἡ καρτερία σου, Πάτερ, ἀξιόθαύμαστος· ὥσπερ γάρ τις ἄσαρκος, τῶν ἐν τῷ βίῳ τερπνῶν κατεφρόνησας ἔνδοξε, καὶ ῥέοντος πλούτου, καὶ τὰς τῆς νεότητος ὁρμὰς ἐκοίμησας· ὅθεν ἀναδέδειξαι ζῶσα στήλη θαυμαστῆς ἐγκρατείας, καὶ τῶν μοναζόντων ἐγκαλώπισμα.

Ἐξῆς ἀγνοούμενος σοφέ, πρὸ πυλῶν πατρῶας οἰκίας, πλείστοις ἐν ἔτεσι, καὶ ὑπὸ τῶν δούλων σου ἐμπαροινούμενος· ἀλλ' ὁ λύχνος διέλαμπεν ὑπὸ τῷ μοδίῳ, καὶ σου τὴν στερεότητα Δαίμονες ἔφριπτον. Ἄνω δὲ τῆς νίκης στεφάνους, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀμαράντους, Ἀγγελοι Θεοῦ σοι προητοίμαζον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Αστραπαῖς τῶν θαυμάτων σου, τὴν ὑφήλιον ἄπυσαν, ὅσιν Ἀλέξιε, κατεφώτισας, καταυγασθεις ταῖς τοῦ πνεύματος ἀκτίσι πανόλβιε· Ἐγκρατεία γὰρ σαρκὸς, καὶ νηστείας καὶ δάκρυσι, καὶ δε-

ήσσει, τοῦ ἐχθροῦ καταργήσας τὰς δυνάμεις, εὐηρέστησας Κυρίῳ διὸ πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Εκατέρησας ἔνδοξε, πρὸ πυλῶν γεννητόρων σου, τούτων ἕκκαι ὁμένος πικροῖς δάκρυσι· δούλοις δὲ σοῖς ἐμπαίζομενος, ἔφρες πρώτατε, ἀφορῶν εἰς οὐρανοὺς, καὶ τὴν μένουσαν εὐκλειαν· ὅθεν Κύριος ἐπαξίως ἐδόξασέ σε Πάτερ, ἀναδείξας τὸ σὸν σκῆνος, πᾶσι παρέχον ἰάματα.

Παρθενίαν ἠγάπησας ὀλοψύχως Ἀλέξιε, ταύτην νυμφευσάμενος, ὡσπερ ἄσαρκος, ἀντὶ καλῆς τε νομίμου τε νύμφης· ἦν κατέλιπες, παραθέμενος Θεῶ, καὶ παστάδος ἀντήλλαξας, φθαρτῆς Ὅσιε οὐρανοὺς θαλάμους, ἔνθα Πάτερ, συναγάλλη μετ' Ἀγγέλων, ὦν καὶ τὸν βίον ἐζήλωσας.

Δόξα· Ἦχος Δ'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελφοί, Ἀλέξιον τὸν αἰόδιμον ἀσκητὴν, ὁμοφρόνως πάντες τιμήσωμέν. Οὗτος γάρ, διὰ τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, πάσης γεηρᾶς τερπνότητος, καταφρονήσας, τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπ' ὤμων προθύμως ἤρατο, ξένος γεγονὸς πατρίδος λαμπρᾶς, καὶ πατρικῆς περιφανείας, καὶ νυμφικῆς κοινωνίας, καὶ σὺν τῷ Παύλῳ φθεγγόμενος. Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω, ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ. .

Τὰ ἀναγνώσματα ζῆτει εἰς Ὅσιον.

Ἐν τῇ Λιτῇ.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος Α'.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνευφημήσωμεν τὸν ἀληθινὸν τοῦ παντάνακτος ἀνθρώπου, Ἀλέξιον τὸν ἀλεξίκακον τοῖς πιστοῖς βοηθὸν καὶ ἰατῆρα τῶν νόσημάτων. Ἐν γὰρ τῷ θείῳ βαπτίσματι, κατάλληλον τοῖς μέλλουσιν ἔργois λαβῶν τὴν προσηγορίαν, ἴαμα τοῖς εὐσεβέσιν ἀνεφάνη θεόδοτον, ἰώμενος πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν τῶν πιστῶς προσερχομένων αὐτῷ, καὶ βοῶντων σοι. Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ρώμη μὲν ἢ πρεσβυτέρα ἐναβρύνεται πάτερ Ἀλέξιε, ὡς γενέθλιόν σοι ἔδαφος, τὰ σπάργανά σου πλουτήσαν τὰ πάντιμα. Σεμνύνεται δὲ καὶ Ἐδεσσα τοῖς ἀσκητικοῖς ἰδρωσί σου καταρδευθεῖσα, τῷ ἀρότρῳ τῶν ὀσίων πόνων σου. Κοσμεῖται δὲ μάλιστα, καλλωπιζομένη πνευματικῶς, καὶ ἡ Πελοποννησία Λαύρα τῶν μοναστῶν, ὄλβιον οὐράνιον καὶ ἀναφαίρετον, τὴν χαριτόβρυτον κάραν σου κτησαμένη, καὶ βοῶσα πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν. Πρεσβεῖαις, Κύριε, τοῦ σοῦ Ὁσίου σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠχος Β΄.

Φιάλαι πεφύκασι τῶν ἀρωμάτων αἱ σιαγόνες σου, Πάτερ Ἀλέξιε, εὐωδίαν τοῖς πιστοῖς ἐκπέμπουσαι πνευματικὴν, καὶ πᾶσαν μὲν Δαιμόνων ἀπελαύνουσαι ἐπήρειαν, παρέχουσαι δὲ τοῖς ἐν πίστει προσερχομένοις ἰαμάτων χαρίσματα, καὶ τούτους ἐνισχύουσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας. Οὕτως οἶδε Κύριος δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ βοῶντας ἀπαύστως Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον οὐράνιοι Ἄγγελοι σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας εὐφραίνονται, τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνάς σου τιμώσης, καὶ τοῖς πιστοῖς προτιθεμένης καρτερίας ὑπόδειγμα. Σήμερον βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, σὺν ἀρχιερεῦσι καὶ ἱερεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, ἐνθέως ἀγάλλονται, τὴν μνήμην σου τὴν ἁγίαν ἐορτάζοντες, καὶ τὸ πολυάθλόν σου σῶμα ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέποντες. Καὶ Χριστὸν δοξάζοντες, χαρμοσύνως ἐκβοῶσι· Κατῳκίσας Κύριε ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐν δόξῃ τὸν δούλόν σου, ὃν ἠγάπησας, ἔρυσθέντα τῇ θεῖα δυνάμει σου, ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευτῶν σου. Σήμερον καὶ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Λαύρα, τὴν χαριτόβρυτόν σου κάραν Ἀλέξιε, τοῖς ἐγκωμίοις κατυπέφουσα, φαιδρῶς πνηγυρίζει κραυγάζουσα· Πρεσβείαις Κύριε τοῦ σου Ὁσίου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠχος πλ. Α΄.

Οσιε πάτερ θεόφρων Ἀλέξιε, τῷ δι' ἡμᾶς ἐκουσίως νεκρωθέντι Χριστῷ, ἀνεισιτρόφος ἠκολούθησας· καὶ πᾶσι χαίρειν εἰπὼν, τὴν σάρκα κακουχίας ἐνέκρωσας· καὶ περῶνθεις τῷ πνεύματι, κατέπαυσας εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ἐν αἷς τοῦ θείου φωτὸς ἐκτυπώτερον ἀπολαύων, μέμνησο τῶν τιμώντων σου τὴν μνήμην τὴν ἀεισέβαστον.

ᾠχος πλ. β΄.

Εκ βρέφους τὸν Κύριον ἀπὸ καρδίας ἐξήτησας· καὶ εὐρὼν ὄν ἐπόθησας, συνανεκράθης αὐτῷ, ῥέοντα πλοῦτον ὑπερπηδῶν καὶ δόξαν χαμαῖζηλον καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ κοσμοκράτορος ἀντιστὰς καὶ νικήσας, ἀκηράτων στεφάνων ἤξίωσαι, μετὰ τῶν Ἀγγέλων εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Δόξα ᾠχος πλ. Β΄.

Επέφανε σήμερον ἕαρ σωτήριον, καὶ ἐορτὴ χαρμοσύνης, Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ ἡ πανσέβαστος μνήμη, τῶν μὲν τῆς νηστείας ἀγῶνων τὸ αὐστηρὸν καιρηδύνουσα, τὸ δὲ ῥάθυμον τοῦ βίου πρὸς ἐργασίαν ἐγείρουσα, καὶ τοῖς ἀσκητικοῖς αὐτοῦ πόνοις, ὡς ἔαρινοῖς ἀνθεσι, καὶ μύροις μυστικοῖς, τοὺς πιστοὺς εὐδολύζουσα, καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπαλείφουσα· Ὡς δὲ τηλαυγῆς Ἥλιος τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτῖνας ἐκπέμπει, διαλύουσα πᾶσαν ψυ-

χῶν τε καὶ σωμάτων σκοτόμαιναν. Αὐτῷ πιστοὶ βοήσωμεν. Ἅγιε Ἀλέξιε μὴ διαλείψης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων πρὸς Κύριον, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἡμᾶς ἐκτελέσαι καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἄμπελος.

Ἐν τῷ στίχῳ. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρων Ἀλέξιε διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς ζωῆς κατεφρόνησας, ἀπορρίψας ἅπαντα, πλοῦτον δόξαν, τρυφήματα, πατριδα, νύμφην καὶ τοὺς γεννήτορας. Καὶ τὸν σταυρὸν σου ὄμοιος ἀράμενος, χαίρων προσέδραμες τῷ Χριστῷ μακάριε. Καὶ νῦν παρυστῶς ἰκέτευε, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ομιλος Ὅσιων Ὅσιε, Ἱεραρχῶν ἢ πληθὺς, τῶν Μαρτύρων ὁμίγηυρις, πάντων τῶν Ἁγίων σε οἱ χοροὶ ὑπεδέξαντο. Ἐν οὐρανοῖς σε Θεὸς ἐδόξασε, καὶ ἐπὶ πάσης γῆς θαυμάτωσεν. Ὅντως ἐκπλήξεως, καὶ θαυμάτων ἔμπλεως, ἢ σὴ ζωῆ, τρισμάκαρ Ἀλέξιε, Κυρίου ἀνθρώπε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Η ἀρετὴ σου παράδοξος, καὶ ἀρεστὴ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτὸς σὲ ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐκδημίᾳ σου, προσφωνήσας σε ἄνωθεν ἡγιασμένον αὐτοῦ θεράποντα, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν προσελάβετο. Ὅθεν συνέδραμον βασιλεῖς καὶ ἀρχόντες καὶ ἱερεῖς, πάντα πιστῶν τάγματα, ἀνευφημοῦντές σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β'.

Οσιε πάτερ Ἀλέξιε, τῶν σῶν θαυμάτων αἱ ἀκτῖνες πᾶσαν τὴν ὑψηλίον διαδραματοῦσαι κατεφώτισαν· διὸ καὶ παρὰ πάντων μακαρίζῃ, χάριν προχέων ἀένναον, ἐκ τῶν ἁγίων καὶ μυριπνόων λειψάνων σου. Σὺ γὰρ τὰ τῶν πονηρῶν Δαιμόνων μηχανήματα κατέλυσας, τῶν συμπαραοικούντων σοι ἀνθρώπων ὀρθοδοτήσας τὰ κινήματα. Μὴ ἐμπαίξιν τοῖς ταπεινοῖς τῷ σχήματι, τοὺς σοὺς θεράποντας ἐξεπαίδευσας. Μὴ φρονεῖν χαμαιζηλα, τοὺς σοὺς γεννήτορας ἐδίδαξας. Μὴ ὑψηλοφρονεῖν τοῖς δυναστεύουσιν καὶ ἡγεμόσι παρήνεσας. Πᾶσιν ἀνθρώποις, διὰ τῆς σῆς ἐν Χριστῷ κεκοιμημένης ζωῆς, σωτήρια φάρμακα προσήνεγκας. Τοῖς ἁγίοις Ἀγγέλοις συνόμιλος γέγονας, ὧν καὶ τὸν βίον ἐξήλωσας. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Δ'. Πρὸς· Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ ῥίζης ἐβλάστησας περιφανοῦς καὶ πιστῆς, ἐκ πόλεως ἠνθησας βασιλικῆς καὶ λαμπρᾶς Ἀλέξιε πάνσοφε πάντων δ' ὑπερφο-

νήσας, ὡς φθαρτῶν καὶ ρεόντων, ἔσπευσας συναφθῆναι τῷ Χριστῷ καὶ δεσπότη. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσάπει αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὸ ἐπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Ὁρθρω.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Τὴν ὠριότητα.

Τὸν συμπαθέστατον Κυρίου ἄνθρωπον, τὸν τῆς ἀσκήσεως στερρὸν ἀδάμαντα, τὸν στεφανίτην τὸν λαμπρὸν Ἀλέξιον εὐφημοῦμεν οὗτος γὰρ διέλαμψεν ἐπὶ γῆς ὡς τις Ἄγγελος, Πνεύματος γενόμενος καθαρὸν οἰκητήριον διὸ καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἔλαβεν, ἰᾶσθαι τοὺς κάμνοντας.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, καθίσματα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ο πάντων Βασιλεὺς, Ῥώμη τῇ βασιλίδι, σὴν κοίμησιν λαμπρῶς οὐρανόθεν μνηύει, καὶ πάντες συνέδραμον, τὸ σὸν σκῆνος, Ἀλέξιε, κατασπάσασθαι, νόσων ποικίλων ἰάσεις ἀρυόμενοι, ὡς ἐκ πηγῆς ἀενάου διὸ σὲ δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁδήγησον ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Καθίσματα, Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη βασιλεὺς, ἰδὼν σου χεῖρα τὴν νεκράν, χάριτην κρατούσα ἰσχυρῶς συνεπτυγμένον, εἰλητόν, καὶ μηδενὶ τῶν παρόντων ἐπαφίεσαν τότε προσελθῶν, ὥσπερ εὐγνώμων υἱός, πανευλαβῶς ἠτήσατο καὶ ἔλαβε καὶ ἀναγνοὺς ἐθαύμασεν ἀξίως, καὶ μετὰ δέους ἀνέκραξεν. Ἄνθρωπος ὄντως Θεοῦ ὑπάρχεις, πάνσεπτε πάτερ Ἀλέξιε.

Δόξα καὶ νῦν. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχος Ἐκ νεότητός μου. κτλ.

Εὐαγγέλιον ὁσιατικὸν καὶ ὁ Ν'. εἶτα οἱ Κανόνες,

Κανὼν πρῶτος, φέρων ἀκροστιχίδα ταύτην

« Ἄδω προθύμως ἄσμα τῷ Ἀλεξίῳ. Κυρίλλου. »

Ῥδὴ Α'. Ἦχος Α'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Αόρατε Κύριε, καὶ Βασιλεῦ πάσης κτίσεως, Θεὲ πολυέλεε, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ, ὁ δωρούμενος σοφίαν τοῖς ἀσόφοις, τὸ νοῦν μου καταύγασσον, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δειλία συνέχομαι, ὑμνεῖν τὸν ὄντως σου ἄνθρωπον, τὸν θεῖον Ἀλέξιον, Δέσποτα Κύριε ὄθεν δέομαι, καθάρσας με παντοίων παθῶν, μοὶ χορήγησον λόγον ἐπάξιον.

Ωδίνες στείρωσεως εἰς φῶς σε Πάτερ ἐξήγαγον, ἀκτῖνες τοῦ Πνεύματος, σὲ ἀνεγέννησαν, καὶ ἐξέλαμψας, ἀπὸ δυσμῶν ὡς ἄλλος ἀστήρ παμφεσάτος, φωτίζων ἅπαντας.

Πατρόθεν ὑπέρτιμος, καὶ ἐκ μητρὸς ὑπερένδοξος, προήλθες μακάριε, καὶ ἐκ πατρίδος κλεινῆς· σὺ δ' ἀπέβλεψας πρὸς δόξαν τῆ ἀγήρω πάντα τὰ ὄντα παρείδες Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἀνατείλασα τῆς Ἰεσσαί, ῥίζης ἄχραντε, ὡς ἄνθος ἀμάραντον, Χριστὸν ἐβλάστησας, τὸν ὑπέρχρονον Θεὸν ἐκ σπύλεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον δι' ἀγαθότητα.

Κανὸν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Σὲ τὸν Θεοῦ ἄνθρωπον αἰνέσω μάκαρ. Ἰωσήφ.»

Ὡδὴ Α'. Ἦχος Β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Στενοτάτην ὄδευσας ὁδὸν ἄμεμπτον καὶ ὄσιον βίον σοφῆ μετελήθων ἐκ νεότητος· διό μου τὴν στένωσιν καταπλάτυνον τοῦ νοός, εὐφημήσαι σε, τὸν πρὸς παράδεισου πλάτος αἰλιζόμενον μακάριε.

Εαυτὸν διόλου τῷ Θεῷ μάκαρ ἀναθέμενος, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου ἐξηγημάσας πλοῦτου διαρρέοντος, τὸν οὐράνιον προτιμήσας καὶ μένοντα, καὶ ἐνεγκαιμένης πόλιν τὴν Σιών τὴν αἰωνίζουσαν.

Τῆς νηδύος σὺ τῆς μητρικῆς στείρωσιν διέλυσας, ἀποτεχθεὶς ὡς Σαμουὴλ πανόλβιε· ἐν γαστρὶ καρδίας δὲ τὸν ἀγιώτατον συλλαβὼν φόβον, ἔτεκες, πνεῦμα σωτηρίας, θείων ἀρετῶν τε διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ο Πατρὶ συνάναρχος Υἱός, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε τῆς πρὸς ἡμᾶς, Παρθένε, ὁμοιώσεως, μόνην ὑπὲρ ἅπασαν κτίσιν, ἄχραντε, καθαρὰν σε εὐράμενος· ὄθιν ὑμνοῦμέν σε πᾶσαι γενεαί, καὶ μακαρίζομεν.

Ὡδὴ Γ. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ονομα ἐκτίσω θεομάκαρ, ἀξίως τῶν πράξεων τῶν σῶν, ὡς ἀπαλλάττων ἅπαντας νόσων σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ τοῦτό σοι τὸ χάρισμα Πνεῦμα τὸ θεῖον δωδότηται.

Θάνατον ὑπέστης κατὰ Παῦλον, δουλῶσας τὸ σῶμά σου τῷ νῷ, καὶ θνήσκων μὲν ἐκάστοτε, αἰεὶ δ' ἀνανεοῦμενος, οὐκέτι ζῶ γάρ. ἔλεγες, ζῆ δ' ἐν ἐμοὶ Χριστὸς Κύριος.

Υπῆρξας ὡς ἄσαρκος ἐν τῇ φύσει, γονέων καὶ νόμφης ὀδυρμοῖς καὶ θρήνοις μὴ καμπτόμενος, παισὶ δ' ἐμπαροινούμενος, ἔτεσι πλείστοις Ἄγιε, καὶ πᾶσι τούτοις ἀγνοούμενος.

Θεοτοκίον.

Μόνη συνέλαβες ἀρρήτως τὸν κίστην τῶν ὄλων ἐν σαρκὶ καὶ μόνη τὸ ἀνθρώπινον, κατάρτας τοῦ προπάτορος, ῥυσθῆναι ἐμείψισσας· ὄθεν ἀγνή, πὲ διζάζομεν.

Κανὼν δεύτερος. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Νυττόμενος ἰψ ἔρωτι τῆς ἀγγελίας, θάλαμον, τοῦ ἐπὶ γῆς, οὐράνιον ἀντηλλάξω, καὶ κοσμικῶν ἡδονῶν, τὴν ἡδίστην Ἀγγελίῳ ἐξομοίωσιν.

Θιρύβους τοὺς ἐν βίῳ τε, καὶ ὄγκον πλοῦτου ἔλιπες, καὶ μετανάσσης γέγονας τῆς πατρίδος, πάτερ Ἀλέξιε, τοῦ Χριστοῦ τὴν πτωχείαν ἐκμιμούμενος,

Ἐν πόνοις τε καὶ δάκρυσι, καὶ ἐγκρατεία πάνσοφε, τὸ ἀγαθὸν ἐξήτησας, πότε ἤξει φῶς ἐπιγνώσεως τὴν ἀπάθειαν φέρον τῆ καρδίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἄνω ἀθρόωτος τοῖς Ἀγγέλοις ἄχραντε. κάτω ἐκ σοῦ γενόμενος. καθορθαίται τέλεις ἀνθρώπος, ἀπολλύμενον κόσμον ἀνακίωμενος.

· Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοὺς ἰδρωτὰς καὶ πόνους τοὺς σοὺς σοφέ, νοερῶς θεωροῦντες πάντες πιστοί, πίσις κατατύξεως τὰς ψυχὰς ἐμπιπλάμεθα καὶ πρὸς θείους ὕμνους, καὶ δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ Δεσπότη τοῦ ὄλων, παμμίκαρ Ἀλέξιε, πόθῳ ἐγκαιδίῳ, ἑαυτοὺς συγκινοῦμεν, φθαῖς σε γεραίροντες, ὡς Κυρίου θεράποντα, καὶ πιστῶς ἐκβιωμέν σοι. Πρέσβευε Χριστῷ ἰῶ Θ ῶ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐρωτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

ᾠδὴ Δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ῥοιήσας εἰς Ἔδεσαν Πάτερ σοφέ, φεύγων τὴν τῆς νύμφης συνάμφειαν, καὶ παρωικῆσας ἐν ἰψ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, χρόνον πολλὸν διήγαγες, ἀγνωστος πᾶσιν ἀξιάγαστε.

Σταδίῳ ἐνίκησας τὸν δυσμενῆ πλοῦτον βδελυξάμενος ἄστατον καὶ ἐνητεύσας, τοῦ δὲ μένοντος αἰεὶ θησαυροῦ ὀρεγόμενος, οὗ καὶ κληρονόμος γεγένησαι

Ἄστεγος καὶ αἰσχος ὤμθης ἐν γῆ, ὡς τὰ θεῖα ποθήσας σκηνώματι, κόσμου δ' ἐμίσεις τὰ ἡδέα καὶ τερπνά, καὶ ἐξησας ὡς Ἀγγελοῦ, Θεοῦ συνῶν καὶ μετὰ σώματος.

Σὲ τὸ ἰλαστήριον πάντων βροτῶν πίστει ἰκτετεύω, καὶ δέομαι, εὐλογημένη ἡρόν μοι τὸν κριτὴν, τὸν σὸν Υἱὸν ἀπέργασαι, ὅπως ἐν αἰνέσει δοξάζω σε.

Κανὼν δεύτερος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Υπέμεινας τὴν πτωχείαν, προσαιτίης γενόμενος, πτωχὸς ὦ περ
 Λάζαρος· ἔρω γὰρ θεῖος ἠρέθιζε μάκαρ, τὴν καρδίαν σου,
 ἐπιποθοῦσαν τὸν πλοῦτον τὸν οὐράνιον.

Απέριττον καὶ ἀπράγμονα βίον ἐπόθησας, ἀπαξ σιτιζόμενος τῆς
 ἑβδομαΐδος Ἀλέξιε, πόθῳ τῆς μενούσης τε ἀδιαρρευστοῦ πάμ-
 μίκαυ ἀγαπήσῃς.

Νὸν Θεοῦ τὴν καρδίαν ζητῶν ἀπεργάσασθαι, ἐν οἴκῳ ἠγάπησας
 τῆς Θεομητορος, ἐνδυσε, πάντοτε καθέζεσθαι, καὶ τὰ οὐράνια
 κάλλη ἐνοπριζέσθαι.

Θεοτοκίον.

Θηλάσασα τὸν δοτῆρα, Παρθένε τοῦ γάλακτος πεινῶσαν καὶ στέ-
 νουσαν νῦν τὴν καρδίαν μου κόρεσον, πάσης ἐπιγνώσεως, καὶ
 κατανύξεως θεῖς ἱκετεύω σε.

ᾠδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Μαράνας τὴν σάρκα σου, νηστεΐαις καὶ δέησιν, ἀταξῆς ἑβδομαΐδος
 ἄρτου μόνου, Πάτερ, μετεΐχες, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, τιμίευμα
 ἔχων ἐν ψυχῇ, ἄρτον τὸν οὐράνιον, συντηροῦντά σε πνεύματι.

Απάντων προέκρινας τὴν ἄνω πόλιν κτήσασθαι, δίδεν καὶ τιμὰς
 τὰς ἐν Ἐδέσῃ φεύγων, ἀπῆρες, ἐλθεῖν εἰς Κίλικας Παύλου
 προσεδρεύσων τῷ ναῷ, Κύριος δ' ἀνένευσεν οἴκαδε σὲ ἀτήγιαε.

Τὸ ὄμμα πρὸς Κύριον ὑψώσας παναοίδιμε, πρὸ πυλῶν εἰσιτήεις
 τῶν γονέων, δάκρυσι τούτων, καὶ σῆς τρυγόνος ἀγνῆς, κεν-
 τυόμενος, βέλσει πικροῖς, λήροις τε τῶν δούλων σου, ἀλλ' ἀνέν-
 δοτος ἔμεινας.

Θεοτοκίον.

Ωμῆτερ θεόνημπε, τὰ τριαύμια θεράτευτον ψυχῆς μου, καὶ
 πάθῃ τῆς σαρκός μου, καὶ ὀφθυμίας σκότους ἀπέλασον, ὅπως
 εὐχαρίστως ἀνυμνῶ, πόθῳ καὶ γεραίρω σε, τῶν πιστῶν τὴν ἀντί-
 ληψιν.

Κανὼν δεύτερος. Μεσίτης Θεοῦ.

Ροαῖς ἱεραῖς καταρδεύων πάντοτε δικαίων σου ψυχῆν, ἐγεώργη-
 σας στάχυν ἀληθῶς ἑκατοσεύοντα, γεωργῶ ἀθανάτῳ καλῶς
 διατηρούμενοι.

Ωράθης ἐν γῆ, πολιτείαν ἄσαρκον μιμούμενος, τῇ ὑπερβαλ-
 λούσῃ σου Πάτερ ἐγκρατεῖα ἀξιώαστε, καὶ εὐχῆς προσε-
 δεΐα, δι' ἧς φῶς ἐχορημάτισας.

Πυρὶ προσειχῶν, ἀμαρτίας ἔφλεξας τὴν ὕλην σοφέ, ἀγυῖνοις
 δεήσῃσι πᾶσαν ἡδυπάθειαν ἐκοίμησας, κοιμηθεῖς δέ, πρὸς
 φέγγος μετέβης τὸ ἀνέσπερον.

Θεοτοκίον.

Ο φῶς κατοικῶν, τὴν ἁγίαν ἔθηκες νηδύν σου ἁγνή, κόσμον ἀπολλύμενον σκότει ἀγνωσίας ἀνακτώμενος. Ὅν ἰκέετε πάντας φωτίσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

ᾠδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Μὴ παύση φέρων πρὸς Κύριον δεήσεις καὶ εὐχάς, παναοίδιμε, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν προσιόντων τῇ χάρι σου καὶ σεβομένων ταύτην ὡς θαυματόβρυτον.

Εχθροῦ καθείλες φρονήματα, καὶ πάντα πειρασμῶν ὀχρωμάτα, σταυροῦ τῇ χάριτι, ὥσπερ ἐνθέως πανεύφημε, καὶ νῦν πιστῶν προστάτης Θεῶ παρίστασαι.

Βίον ἀπλοῦν καὶ ἡσύχιον ποθήσας, τῆς πατρίδος ἐξέφυγες, εἰς ξένην Ὅσιν, κάκει τιμαῖς ἐνοχλούμενος, ἐν πύλαις σῶν γονέων διήγες ἄγνωστος.

Θεοτοκίον.

Υμνεῖν αἰεὶ σε ὀφείλομεν, ἀλλ' ὅμως πρὸς ἄξιαν οὐ σθένομεν, διὸ θαυμάζοντες πίστει τιμῶμεν τὸ ἄφραστον, φρικτικῶς ἐν σοί, Παρθένε, πραχθὲν μυστήριον.

Κανὼν δεῦτερος. Ἐν ἀβύσσῳ παισιμάτων.

Ναὸν ζῶντα Θεοῦ ὡς γινόμενον, τοῦ Χριστοῦ τὸ σκῆνωμα, ἢ Ἀπειρόγαμος προσφανεροῦ κρυπτόμενον, καὶ δοξάζει λανθάνειν σπουδάζοντα.

Αὶ εὐχαί σου Θεῶ ὡς θυμίαμα, μάκαρ, προσεδέχθησαν ἐνθεν τῇ βίῳ σου τὰ τῶν πιστῶν φρονήματα εὐωδίαςας, Πνεύματι χάριτι.

Ιερά πολιτεία κοσμοῦμενον, πάλιν ὁ Χριστὸς μὴ βουλόμενον ἐνδοξε, σὲ τῇ πατρίδι δίδοσιν, ἀποφεύγοντα δόξαν τὴν πρόσκαιρον.

Θεοτοκίον.

Νόμους φύσεως, ἄκραντε Δέσποτα, ὁ δημιουργὸς καινουργήσας τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀρρήτως τίκτεται, καὶ θεοῖμε δι' ἄμετρον ἔλεος.

Κοντάκιον, πρὸς τό. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αλεξίου σήμερον τοῦ παγολβίου ἐορτὴν τὴν πάνσεπτον ἐπιτελοῦντες εὐλαβῶς, αὐτὸν ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις Ὅσιον τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Τίς τὰς σεπτάς σου ἀρετὰς ἀξίως εὐφημήσει, καὶ ἱκανῶς αἰνέσει Ἀλέξιε θεόφρων· τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν πραότητα, τὴν ἐγκράτειαν τὸν ἀκατάπαιστον ὕμνον, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, τὴν ἀμεμπτον ταπεινώσιν, δι' ὧν Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος γινόμενος, πρεσβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός. Διὸ ἀκούεις, Ὅσιν, παρὰ πάντων πιστῶν· Χαίροις Ὅσιον τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Στίχοι.

- » Ἄνθρωπος ἐν γῇ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς, μόνος,
- » Ἐξεις τί καινὸν κἂν πόλῳ Πάτερ, μόνος
- » Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ, Ἀλέξιε, πότμον ἀνέτλης,

Ῥδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ανθρωπίνως σε τοῦ βίου, Πάτερ, ὄσιε, δέον ἐξέρχεσθαι χάριτην λαβών, ἐν αὐτῷ, ὅστις εἶ, ἐδήλωσας σαφῶς, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εὐφρόσυνος παρέδωκας τῷ πνεύματί σου τῷ Θεῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λόγος ἄνωθεν ἠχήσας, συνεκάλεσε Ῥώμης οἰκίτορας πάντας, ὁμοῦ συνελθεῖν, Θεόφρων Ἀλέξιε, πρὸς τὴν κηδεῖαν σου, ἀποδόσαντάς σοί τε τιμὴν τὴν πρέπουσαν, καὶ τῷ πάντων κτίστη δόξαν.

Ενθους ἔφριξεν ἄναξ ὁ εὐσεβέστατος, τὰ κατὰ σὲ ἐπιγνούς· ὅθεν πρὸς τὸ σκῆνός σου σπεύσας, τὸν εὐσημιον χάριτην ἔλαβε, καὶ ἀναγνοὺς ἀνέκραξεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ξένην δύναμιν, Παρθένε, σοὶ παρέσχετο, σάρκα ἐκ σοῦ προσλαβὼν ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων Κύριος· διὸ θεράπευσον τοὺς κραυγάζοντας· εὐλόγημένος, πάναγνε ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Κανὼν δεύτερος. Ἀντίθετον πρόσταγμα.

Επέμεινας ὄσιε, τῶν γεννητόρων, πυλῶσι καθήμενος καὶ ὕλως ἀγνοούμενος, καὶ παίδων παροιμίαν ὑποδεχόμενος, καὶ καταπαιζόμενος δεινῶς, καὶ ἐν πτωχείᾳ πολλῇ· θλιβόμενος.

Σαρκάς σου τὸ φρόνημα ἀπονεκρώσας, ὄρων τοὺς γεννήτορας, καὶ τούτοις ἀγνοούμενος τῆς φύσεώς ἔστεγες τὴν βίαν ὄσιε, καὶ τὴν παρόρουσιν τῶν σῶν ἀπέιρων παιδῶν, ἐπιθλιβόντων, σε.

Ωθαῦμα! πῶς ἔμεινας αἰεὶ πτωχεύων, ἐν πλούτῳ, Ἀλέξιε, ἀπέιρου ταπεινώσεως; πῶς ἠνεγκάς παῖζεσθαι καὶ ὀνειδίζεσθαι, ὑπὸ παιδῶν πάνσοφε τῶν σῶν, ἀγνοησάντων τὴν πολιτείαν σου;

Θεοτοκίον.

Μεγάλου διάκονος σὺ μυστηρίου ἐγένου πανάμωμε· Θεὸν γὰρ ἔσωμάτωσας, μεγάλων κακῶν ἡμᾶς ἀπολυτρούμενον, τοὺς σε μεγαλύνοντας ἀγνή, εὐλογημένη, θεοχαρίτωτε.

Ῥδὴ Η'. Παῖδες εὐαγεῖς.

Ιδεῖν πᾶσα πόλις σε Ῥωμαίων ποθοῦσα, συντόνως κατηπείετο· ἄναξ δέ προσέταξεν ἐν τῷ ναῷ τεθῆναι σε, κακεῖ πάντας ἀρύε-

σθαι νόσων ιάματα, και χαίρειν δια σέ, και δοξάζειν τόν Δεσπότην πάντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωράτης φαιδρότατος την ὄψιν, ἐκλάμπων, φωτοειδής τις ὡσπερ ἄγγελος Δαίμονες ἠλαύνοντο, νόσοι ἐδιώκοντο τυφλοὶ τὸ φῶς ἀνέβλεπον, και ἀνωρθοῦντο χολοὶ, πᾶς κεκακωμένους ἰάθη, χαίρων, εὐλογῶν, δοξάζων Χριστὸν εις τούς αιώνας.

Κηδεῦσαι τὸ σκῆνός σου ἡ πόλις συνηλθε μετ' εὐλαβείας, προσκομίζουσα ἄσματα ἐξόδια· βασιλεῖς και ἄρχοντες παρίσταντο γεραίροντες, και μοναχῶν ἡ πληθὺς· χοροὶ σε ἱερέων ἐκύκλουν και ἀρχιερέων, ὑμνοῦντες τὸν Σωτῆρα.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, και μόνης ὑπεραπειρου ἀγαθότητος, ὁ Θεὸς καμπτόμενος, δια σοῦ ἐπέφανε τοῖς ἐπὶ γῆς θεόνυμφε, σωματωθεὶς ἀληθῶς, και πάλιν δια σοῦ οἰκειοῦται τούς ὁμολογοῦντας ἀεὶ σε Θεοτόκον.

Κανὼν δευτέρος. Κάμινος ποτέ.

Αγνωστος τὸ πρὶν γεννήτορσιν ὑπάρχων, ἐν τῇ καιρῷ τῆς ἐκδημίας σου, τούτοις τὸ μυστήριον ἐκκαλύπτεις φανερούμενος, εις δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐνδοξε, τοῦ μεγάλως σε και ἀξίως δοξάσαντος.

Κύριος φωνῆ μεγάλη φανεροῖ σε, πάσῃ τῇ Ῥώμῃ τὸν κρυπτόμενον θησαυρὸν πανόλβιε, ἐν πτωχοῦ σχήματι κείμενον, και δωρεαῖς ἰάσεων, ἅπαντας τούς ἐν πίστει σοὶ προσιόντας πλουτίζοντα.

Αρχοντες λαῶν και βασιλεῖς συνηλθον, και ἱερεῖς μάκαρ κηδεῦσαι σε, Θεοῦ ἐπινεύσεις, και κατειδον μέγα θέαμα, θαμβούμενοι τοῖς θαύμασιν, Ὅσιε, οἷς ἐτέλεις, θεία δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ρεύσαντας ἡμᾶς τῇ πάλαι παροβάσει, ἀνακαινίζων ὁ φιλάνθρωπος, ἀρρεύστως σεσάρκωται· ἐξ ἀφθάρτου σου πανάμωμε νηδύος, και ἐρρύσατο ἅπαντας ἀμαρτίας καταφθορᾶς παναμώμητε.

ᾠδὴ Θ'. Ἄπας γηγενής.

Ρόδον εὐθαλὲς ἐκ Ῥώμης ἐβλάστησας, και εὐοδιάσας πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, θαυμάτων λάμπησι κλειζόμενος, και ἀρετῶν ἀκρότησι καλλωπιζόμενος· διὸ πᾶσαν τῶν πιστῶν γεραίρει σε Ἐκκλησία, λαμπρῶς εὐφημοῦσά σε. Ἴδες ἅπερ ζῶν ἐπόθεις οὐράνια, Πάτερ, σκηνώματα· ὡς γὰρ ἐξεδήμησας, ἐδέξαντό σε ἅγιοι Ἄγγελοι, σὺν Ἀποστόλοις Μάρτυρες, Ἱεραρχῶν τε χοροί, σὺν Προφήταις Ὅσιοι και Δίκαιοι, και Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐστεφάνωσε.

Λάμψειν αεί τῆς ἁγίας κάρας σου, Λαύρι, νῆσος Πέλοπος, σὸν σκήνωμα, Πάτερ, καταυγάζεται, καὶ ἐμφαιδρύνεται βολαῖς ταῖς τῶν θαυμάτων σου, καὶ πᾶσα χώρα πιστῶν, ἐκβοῶσα· Χαίροις πιναοίδιμε, ὁσιότατε πάτερ Ἀλέξιε.

Ορεξὸν κάμοι τὴν θεῖαν βοήθειαν θερμαῖς πρεσβείας σου· πρόφθασον, καὶ ρῦσαι με νόσου βαρείας ψυχῆς καὶ σώματος· καὶ δὸς τῷ σῶ θεράποντι ποιεῖν, ἐκάστοτε, τοῦ Κυρίου τὰ σεπτὰ θελήματα, θεοδόξαστε πάτερ Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Υψιστον Θεόν, σωτήρα κύησασα τὸν πανοικτίρμονα, οἵκτειρον τὸν δοῦλόν σου, πρὸς μετανόιας τρίβους ὁδήγησον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποιήσον, τῶν αὐτοῦ με ἐνεδρῶν περιζωσε, καὶ πυρὸς αἰωνίου ἐξάρπασον.

Κανὼν δεύτερος. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ιδεῖν, κατηξίωσε Θεοῦ τὴν δόξαν ὅσιε, αὐτοῦ σε ἐν τέλει μάκαρ ἰδοῦσάντος· φῶς γὰρ οἱ μὴ βλέποντες εἶδον, καὶ τῷ λαλεῖν ἐβρόν, οἱ πρόφην τυγχάνοντες ἀλλαλοι πιναοίδιμε Ἀλέξιε.

Ωράθης προκείμενος, καὶ πρὸς ταφὴν ἀγόμενος, ὥσπερ ἥλιος, Πάτερ πέμπων ἰάσεων τὰς μαρμαρυγὰς παραδόξως, καὶ σκοτεινὰ πάθη φυγαδεύων, καὶ φλέγων τοὺς δαίμονας, καὶ φωτίζων τοὺς θεόφρονας.

Συνῆλθε κηδεῦσαι σε πατριαρχῶν ὁ πρόκριτος, βασιλεὺς τε ὁ λίαν φιλοχριστότατος, ἄρχοντες πρεσβῦται καὶ νέοι, καὶ μοναστῶν χοροὶ θεῖα νεύσει, καθαγιαζόμενοι τῇ προσψαύσει σου μακάριε.

Ηρωπάγης ἐν ἄρματι τῶν ἀρετῶν ὀχούμενος, καὶ κατέπαυσας ἐνθα ὁσίων τάγματα, καὶ τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, Πατριαρχῶν, καὶ πάντων δικαίων, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, τῶν τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι προσάγομεν τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, Χαῖρε λέγοντες, χώρα ἡ ἀγεώργητος· χαῖρε τῆς κατάρας ἡ λύσις· χαῖρε πηγὴ ὕδατος τοῦ ζῶντος, Ὅσιων τὸ καύχημα, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ωθαῦμα! πῶς ἐν πολῆσι σῶν γεννητόρων χρονίως, ὡς τις ἀδάμας, ὑπέστης, φύσεως βία μὴ καμφθῆις, γονέων τε καὶ συζύγου, Ἀλέξιε, πικροὺς θρήνους;

Θεοτοκίον. Χρυσοπλοκάτατε πύργε.

Ἐν τοῖς Αἴνοις. Ψάλ. τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος Α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Δεῦτε συμφώνως ἐν ὕμνοις πιστοὶ τιμήσωμεν, τὸ μέγα τῶν Πατέρων, καὶ Ὅσιων τὸ κλέος, Ἀλέξιον τὸν ὄντως ἀνθρώπων

τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀκηράτοις χαρίσμασιν, ἐν οὐρανόις θαλάμοις διηνεκῶς ἐθαυμάστωσεν.

Ο ἄσθενεῖαις βαρεῖαις ἐξεταζόμενοι, προσέλθετε προθύμως, Ἀλέξιω τῷ πάντῳ οὗτος γὰρ ἴαται πάντων τῶν πιστῶν πάθη τὰ χαλεπώτατα, ῥῶσιν παρέχων βεβαίαν τοῖς πρὸς αὐτὸν προσιοῦσιν ἀδιστακτῶ ψυχῇ.

Ως πάρορησάν μεγίστην τῶν πόνων ἐπάθλον, ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱκετεύων μὴ παύσῃ, ἑυσθῆναι τῶν σκανδάλων τοῦ πονηροῦ κοσμικῶν τε κακώσεων, τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὃ ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς εὐσεβείας οἱ παῖδες πόθῳ συντρέχουσιν Ἀλέξιε τρισμάκαρ τὴν ἁγίαν σου μνήμην πιστῶς πανηγυρίσαι, ἱμνοῦντες Θεόν, ἐν ῥῥαῖς τε καὶ ἕσμασι, τὸν θαυμαστὸν ἐν ἁγίοις, ὅς ἐκκληροῖ τὰς εὐχὰς τῶν φοβουμένων αὐτόν.

Σήμερον τέρεται πᾶσα ἡ Πελοπόννησος, καὶ πόλις Καλαβρυτῶν, σὺν τῇ ἁγίᾳ Λαύρᾳ, πλουτούσῃ τὴν σὴν κάραν, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ σὲ Πάτερ δοξάζοντος, καὶ δι' αὐτῆς ἐνεργοῦντος πᾶσι πιστοῖς τῶν θαυμάτων τὰ παραδόξα.

Δόξα. Ἦχος πλ. Α'.

Αδαμάντιε τὴν ψυχῇν, πῶς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινήσωμεν; Σὺ γὰρ μέτρα φύσεως ὑπερέβης, ὑποστάς ὡς ἄσαρκος πάντα κόπον, πόνον καὶ ἀνθρωπίνης καρδίας. Φίλτρων ἑκατέρεις ὀδύνας φιλοσταργίας σπαραγμούς, συγγενείας πόθον, οἰκετῶν παροινίας, ἀσκήσεως ἀγῶνας, σκληραγωγίας βασάνους. Ξένος ἕξις ἐν τῇ πατρίδι, ἄγνωστος ἐν τοῖς οἰκείοις, ἀσώματος ἐν σαρκί. Ἐν πίστει μέγας, ἐν ταπεινώσει θαυμαστός, ἐν πειρασμοῖς ἀκράδαντος, ἐν πᾶσιν ἄθλοις νικηφόρος. Ἄγιε Ἀλέξιε πρόσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΑΛΕΞΙΟΝ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ψαλλόμενος ὑπὲρ νοσοῦντων καὶ παντοίως θλιβομένων.

(Ποίημα Διονυσίου ἱερομοτάχου τοῦ Λαζεδαιμονίου)

Ἦχος Δ', Τῇ Θεοτόκῃ ἐκτένωσ.

Οὐ ἐπιρραΐας τῶν δεινῶν χειμαζόμενοι, καὶ συνοχῇ τῶν παθημάτων θλιβόμενοι, νῦν προσδραμόντες Ἄγιε τῇ κάρῃ τῇ σῇ κράζομεν Ἀλέξει, σὲ θερμῶς δυσωποῦντες· Λύτρωσαι τοὺς δούλους σου, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου, ὡς χάριν ταύτην ἔχων ἐκ Θεοῦ, ἰᾶσθαι πάθη, καὶ σῶζειν τοὺς κάμνοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε.

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

«Ἐν σοί, Θεοῦ ἀνθρώπε εὐεκτηῖν ἔχω».

Ἦχος πλ. Δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Επαγωγὴ τῶν συμφορῶν Ἀλέξει, καὶ τρικυμίας παθῶν, ἐξ ἁμαρτιῶν μου πάντοθεν συνέσχον με, καὶ μαστιγοῦσιν Ἄγιε, πικρῶς ὀδυνῶμαι, καὶ κινδυνεύω πρὸς θάνατον· σῶσόν με λιταῖς ταῖς σαῖς, δέομαι.

Νενοσηκίας ἐξ ἀτόπων πράξεων τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ὀδυνηρὰ πάθη τὸ δύστηνον σῶμά μου παντοίως βασανίζουσι καὶ στενάζω καὶ κράζω· Χριστοῦ θεράπων Ἀλέξει, σπεῦσον ἀπολλύμενον σῶσόν με.

Σὲ ἀκασάδυνον πηγὴν ἰάσεων ἀναδειχθέντα λαμπρῶς, ὡς τοῦ Θεοῦ δούλον, Ἄγιε Ἀλέξει καθικετεύω, ἴασαι τῆς ψυχῆς καὶ σαρκός μου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοὺς μάλωπας, ὅπως σὲ γεραίρω σωζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ομολογοῦντες εὐσεβῶς μητέρα σε τοῦ εἰληφότος ἐκ σοῦ ὑπερφυῶς σάρκα, καὶ ἀνάργως λάμπαντος ἐκ τοῦ Πατρὸς, κηρύττομεν Θεοτόκον σὲ κόρη, καὶ δυσωποῦμεν, διάσωσον χαλεπῶν κινδύνων τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Κετεύων μὴ παύσῃ τὸν ἀγαθὸν Ἄγιε, καὶ γλυκὴν Δεσπότην συγκνώμην δοῦναι πταισμάτων μοι τῶν χαλεπῶν καὶ πολλῶν καὶ

τοῦ νοσοῦντος σαρκίου τὴν ταχεῖαν ἴασιν, ὅπως γεραίρω σε.

Θεαρέστως βιώσας, θαυμαστῶς ἰσάγγελον πολιτείαν ἤνυσας, Πάτερ, καὶ μετὰ σώματος, καὶ τὰς ἰάσεις μισθὸν παρὰ Θεοῦ ἐκομίσω τοὺς πιστῶς προσιόντας σῶζων Ἀλέξιε.

Εν ὡδαῖς καὶ ὕμνοις ἀνευφημῶν Ὅσιε, σοῦ τὴν πολιτείαν γεραίρω καὶ τὰ θαυμάσια, καὶ τῶν πικρῶν ὀδυνῶν ταχύν σε, Πάτερ σωτήρα ἐκ Θεοῦ μοι φαινῆναι καθικετεύω σε.

Θεοτοκίον.

Οπλοῖς ἀμαρτίαις καταχρασθεῖς, ἀχραντε, τέτρωμαι ψυχὴν τε καὶ σῶμα, τάλας καὶ βέβλημαι, καθηλωμένος δεινῶς· ἀλλὰ ἦ σὴ προστασία οἰκτιρῶν ἢ ἄβυσσος, σῶσόν με, δέομαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Ἀλέξιε, σοὺς ἱκέτας ὅτι πάντες πανευλαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφθονον κρήνην τῶν ἰαμάτων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενίᾳ πανύμνητε Θεοτόκε κλπ.

Καὶ μνημονεὺει ὁ ἱερεὺς. Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Πρεσβεία θερμή.

Τῆ κρήνη τῶν σῶν θαυμάτων νῦν, Ἀλέξιε, προστρέχω βοῶν, ὀδύνη συνεχόμενος. Τῆς σαρκὸς τὰ τραύματα καὶ ψυχῆς τὴν πόρωσιν ἴασε, καὶ τῶν δεινῶν με σῶσον σαῖς λιταῖς τιμῶντα σεπτῶς τὴν θεῖαν κάραν σου.

Ὡδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Υμνοὺς κροτῶ κείμενος, Πάτερ ἐν κλίνῃ μόν, τοῖς ἐκ λάκκων, οἴμοι! καταβαίνουσιν ὁμοιωθεῖς, ὡσπερ ὁ Δαυὶδ ψάλλει, καὶ συγγνώμην αἰτοῦμαι! ὡσπερ ἐξήμαρτον Θεῶ, καὶ θεραπείαν τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς μου, σαῖς πρεσβείαις τρισμάκαρ Ἀλέξιε.

Νάμα κρουνῶν, ὡς ἀπὸ κρήνης ἀκήρατον, τῆς σοροῦ σου, Πάτερ μεγαλῶνυμε, θαυματουργέ, βρῶν ἀεννάως, φλογώσεις ψυχῆς καὶ σώματος δροσιζει, καὶ πραῦνει, τῶν παθῶν τὰς ὀδύνας θεραπεύων καὶ σῶζων τοὺς κάμνοντας.

Ανωθεν σύ, ἀνθρωπος Θεοῦ, Ἀλέξιε, προσεκλήθης, ἀναγορευόμενος θεῖα φωνῇ νόσων ἰατρός, φερώνυμε Πάτερ, καὶ πρόσφορος ἀλεξικάκος πιστῶν τοῖς καχεκτοῦσι διὸ παρακαλῶ σε, πυρετοῦ καὶ ριγώσεως ρῦσαι με.

Θλίψεις πολλαί, καὶ πλήρεις πόνων Ἀλέξιε, ὀδυνῶν τε σκῆνος, ὡσπερ κηρόν, τὸ ἐλεεινὸν λείψανον ζωῆς μου προσχῦσαι καταβιβρώσκουσιν, εἰς ἄδου κατωτάτου κατασπᾶν ἀπειλοῦσαι. Πρόφθασον ἐκ τούτων καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον

Ρεῦμα φθορᾶς φύσεως βροτῶν ἀνέστειλας Θεοτόκε, Λόγον σωματώσασα, τὸν ἐκ Πατρὸς, ὡσπερ ἐκ φωτὸς αἴγλη γεννηθέντα

καὶ σώσαντα τὸ ἀνθρώπινον διὸ σὲ ἱκετεύω, χαλεποῦ με κινδύνου καὶ κακώσεως ρῦσαι πρεσβείας σου.

Ὡδὴ Ε΄ Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ως πηγὴ παραδείσου τῆς Ἑδέμ ἐκβλύζουσα, πάτερ Ἀλέξιε τῶν πολλῶν θανάτων ἢ δοθεῖσα σοι χάρις ἐκκέχυται, ποτίζουσα καρδίας, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰωμένη τὰς νόσους ἐκάστοτε.

Πᾶσα πείρα γήινης ἰατρείας ἀπρακτος ὅλως ἐξήλεγκται ἐν ἐμοὶ καὶ κείμαι φεῦ! τὰ λοιπὰ πνέων ὁ δειλαιος· ἀλλὰ σοὶ τῷ σωτήρι, ἐκ Θεοῦ διδομένῳ, προσελθὼν ἱκετεύω σωθῆναι με.

Επι κλίνης ὀδύνης, καὶ στρωμνῆς κακώσεως κείμενος, κράζω σοι. Ἐξελοῦμαι, Πάτερ τῶν παμφάγων ὀδόντων, Ἀλέξιε, τοῦ πικροῦ θανάτου, ὁ παράκειμενος ἀνορθώσας, καὶ παντοίως νοσοῦντας ρυσάμενος.

Ενοικήσας Θεός σοι, πᾶσαν ἰώμενος νόσον, Ἀλέξιε, ὡς εὐρών σε ὄντως ἐνδιαίτημα θεῖον, ἀνέδειξε νόσων ἰατῆρα· ὃν κάμοι τῷ δυστήνῳ ἐξιλέωσον, Πάτερ σωθῆναι με.

Θεοτοκίον.

Υμνος ἅπας ἠττάται, Δέσποινα παντάνασσα, μὴ ἐξικνούμενος σοῦ τὰ μεγαλεῖα διηγῆσασθαι τὰ ὑπερένδοξα. Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων γενεαὶ σέ καὶ τάξεις, εἰς αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζουσι.

Ὡδὴ ΣΤ΄ Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ετάκησαν ὡς κηρὸς τὰ μέλη μου, καὶ ὡς ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἐμαράνθη πᾶσα σάρξ, καὶ ἐκλείπει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου τῷ ᾄδῃ προσήγγισεν, Ἀλέξιε· ἀλλ' ἐπιστάς, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου με λύτρωσαι.

Κακώσεων τῶν ἐσμῶν Ἀλέξιε, καὶ πληθῦν τῶν συμφορῶν καὶ βασάνων, ὅσαι δεινῶς τὴν ἀθλίαν ζωὴν μου, καὶ τὴν οἰκτρὰν μου ψυχὴν κατατρύχουσιν, ἐξάλειψον, ἐκδυσσωπῶν τὸν Θεὸν καὶ σωτήρα καὶ πλάστην μου.

Τὰ φάρμακα ἐπ' ἐμοὶ ἀνόνητα ἐξηλέχθη, καὶ μηδὲν ὠφελοῦντα, καὶ πρὸς τὸ χεῖρον ἢ γόσος προβαίνει διὰ τῆς θεῆς σου σκέπης προσέδρομον Ἀλέξιε, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, συμπαθέστατε ρῶσιν παρᾶσχοι μοι.

Επέχε ἐπ' ἐμὲ τὸν ἔλεον, καὶ τὴν χάριν τῶν πολλῶν σου θαυμάτων, ὅσα Θεός σε δοξάζων δωρεῖται, τοῖς προσιούσι δεικνὺς ἀλεξίκακον Ἀλέξιε, καὶ πονηρᾶς ἐκ στρωμνῆς με κακώσεως ἔγειρον.

Θεοτοκίον.

Ιώμενον τῶν ἀνθρώπων ἅπασαν κεκηκυῖαν παραβάσει τὴν φύσιν, καὶ αἰωνίου θανάτου λυτροῦντα, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον

πιστεύομεν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐν σαρκί, Θεοτόκε Παρθένε Παν-
ύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Ἀλέξιε, σοὺς ἱκέτας, ὅτι πάντες πανευ-
λαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφθονον κρήνην τῶν ἱαμάτων.

Ἐπίβλεπον ἐν εὐμενεῖα... Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Τὴν σεπτὴν σου χάραν θησαυρὸν ἀλεξίκακον κεκτημένοι, σὲ πρέ-
σβυν πρὸς Θεὸν προβαλλόμεθα, μὴ παρίδης σοὺς ἱκέτας ἀν-
θρώπου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τάχυνον ὡς συμπαθῆς, εἰς τὴν ἀντίληψιν
ἡμῶν τῶν πιστῶς δεομένων σου, πρόφθασον ἐν ἀνάγκαις, καὶ σπεῦ-
σον εἰς θεραπείαν, ἐπικαμπτόμενος λιταῖς τῶν τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Εἶτα. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Εὐαγγέλιον. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς
(ὁ λέγεται καὶ τῶν Ἀγίων Ἀναγύρων.)

Δόξα, Ταῖς τοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἰηχος πλ. Β'.

Μὴ με χειμαζόμενον ἐν ἀπορίαις παντοίαις, καὶ κατατροχόμενον
ἀλγειναῖς ὀδύναις ψυχῆς καὶ σώματος, σὺ στερήσης Ἄγιε,
σῆς ἐπισκέψεως ἀλλ' οἰκτιρέας με τὸν δαίλιον, δέξαι τὴν δέησιν,
ἣν ἀπὸ καρδίας προσάγω σοι. Θεὸς γάρ σε παρόκλησιν καὶ παρα-
μυθίαν πιστοῖς παρέσχεν. Ὅθεν καταδύνας κρῦνάζω σοι θερά-
πων τοῦ Χριστοῦ. Μὴ μὲ παρίδης τὸν ἄθλιον, ἀλλὰ σπεύσας ἴασε.

Οὐδεὶς προστρέχον ἐπὶ σέ. κλπ.

Ὁ ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Ὡδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νέφος τῶν θλίψεων πυκνὸν μου τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν κατα-
καλύπτει, καὶ πικρῶν ὀδυνῶν ἢ μάλιστα κατακίττει τὸ σῶμά
μου τὸ δύστηνον. Οἰκτιρέον με, ρῦσαι Πάτερ.

Εχων θεόθεν σὺ τὴν χάριν τῶν ἰάσεων Ἀλέξιε τρισμάκαρ, θέρα-
πείας καμὲ ἀξίωσον, καὶ ρῦσαι ἀμηχανίας, ἄγιε χαλεπῆς, ἐκ-
δυσώπῃ σε.

Χεῖρά μοι ὄρεξον, ἐν κλίνῃ τῆς κακώσεως οἰκτρῶς κατακειμένῳ
καὶ καλοῦντι τὴν σὴν ἀντίληψιν ὦ Πάτερ ἀντιλαβοῦ μου. σῶ-
σόν με, φερωνύμως θεραπεύσας.

Ωξεσαν, αἴμοι τῷ ἀθλίῳ! καὶ ἐσάπησαν σαρκὸς οἱ μώλωπές μου,
καὶ ἐλπίς μου οὐκ ἔστι σωτηρίας. Σὺ με φθορᾶς διάσωσον, ὃ
θεράπων τοῦ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων, Δέσποινά μου, Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα τὸν σωτήρα καὶ Θεὸν μου καὶ πλάστην, σαῖς πρεσβείαις αὐτὸν μοι ἐξιλέωσαι, τῷ πολλῷ ἁμαρτηκότι.

ᾠδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει ἄγιον.

Ιλέως μοι προβλέψας οὐρανόθεν, πιστῶς ἱκετεύω, ὦ ἄνθρωπε Κυρίου, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια ἰώμενος πάθη μου, πρεσβείαις πρὸς τὸν Δεσπότην ζωῆς τε καὶ θανάτου.

Οδυνῶμαι δεινῶς, καὶ θεραπείας ἐξ ἀνθρώπων θνητῶν ἀπάσης ἀποροῦμαι. Σὲ δυσωπῶ Θεοῦ θεράπων ἄγιε, πρόφθασόν με, σώσον, ἔγειρον τῆς κλίνης, καὶ ῥωσίν μοι παράσχου.

Νοσημάτων παντοίων τὸ σῶμά μου κείται, Πάτερ μεστόν, παρεῖταί μου τὰ μέλη, σάρκας, ὀστά, τὰ νεῦρα πόνοι βόσκονται. Ἐλέησον, ὦ πάτερ, σὸν πιστὸν ἱκέτην, καὶ ἴασέ με τάχος.

Θεοτοκίον.

Υπερένδοξε μήτηρ τοῦ Θεοῦ μου, οὐρανοῦ τε καὶ γῆς καὶ κτίσεως ἀπάσης ἡ βασίλις, ἡ τῶν πιστῶν ἀντίληψις, ὕμνῃ σε μετ' Ἀγγέλων, δοξάζω μετ' ἀνθρώπων, λατρεύω τὸν Υἱόν σου.

ᾠδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Σωτηρὰ σε καμνόντων καὶ λυτρωτὴν, ὁ Θεὸς τοῖς πιστοῖς ἔδωρήσατο, πάθη ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἄλγη παντοδαπά, ἰώμενος Ἀλέξιε, ἄνθρωπε Κυρίου, διὸ θεομῶς ὦ Πάτερ ἱκετεύω τῆς ψυχῆς τῆς σαρκός μου, τὰς βαρύνουσας ὀδύνας θεράπευσον.

Ιάσεων κρατῆρα ἀνελλαπῆ, τὴν τιμίαν σου κάραν, Ἀλέξιε πᾶσι πιστοῖς προὔθηκεν ἡ χάρις ἡ ζωοαρχικὴ, τοῦ παναγίου Πνεύματος, πάντας ἰωμένη τοὺς εὐλαβῆς αὐτὴν ἀσπαζομένους καὶ πρέσβυν πρὸς Θεὸν σε προβαλλομένους μετὰ πίστεως.

Οχλούμενος συμπτώμασι συμφορῶν, ὡς τεμένη τῶν θείων χαρίτων σοι, προσπεφυγῶς, δέησιν ἐκ στόματος ρυπαροῦ, ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ δάκρυα, καὶ ἀπὸ καρδίας μου στεναγμούς, προσάγων, ἱκετεύω, Ἀλέξιε τρισμάζω, μὴ με παρῖθης ἀπολλύμεναν.

Θεοτοκίον.

Σὲ πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, εὐλογοῦσιν ἀεὶ, Σὲ δοξάζουσι, Μήτηρ Θεοῦ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων αἱ γενεαί. Σὲ οἱ πιστοὶ κατέχουσι, ἄγκυρά τῆς πίστεως ἀσφαλῆ, Σὲ σκέπην, Σὲ λιμένα, Σὲ χαρὰν καὶ δόξαν, Σαῖς πρεσβείαις σωθῆναι Δέσποτα

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ.

Πρῶτον τὸ Ἄξιον ἐστίν, εἶτα τὰ τροπάρια.

Τὸν ἐν σωφροσύνῃ διαπρεπῆ, καὶ ἐν ἐγκρατείᾳ, τηλαυγῆ τε καὶ φαιρόν, λάμπαντα φωστήρα, τὸν ἄνθρωπον Κυρίου, Ἄλέξιον τὸν θεῖον πάντες τιμῶμεν.

Τὸν ἐν ἀσθενείαις θεραπευτὴν, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις, λυτρωτὴν τε καὶ βοηθόν, παρὰ τοῦ Κυρίου, ἡμῖν ἀναδειχθέντα, Ἄλέξιον τὸν θεῖον ὕμνοις γεραίρομεν.

Δεῦτε οἱ νοσοῦντες, καὶ ἐν δεινοῖς πάθεσι τελοῦντες, ἀπαντήσωμεν ἐκ πηγῆς, κάρας τῆς τιμίας, πιστοί, τῶν ἰαμάτων, τὰς χάριτας ἀφθόνως, ταύτην γεραίροντες.

Φρίττουσι τὰ πάθη τὰ τῶν βρωτῶν, καὶ δαιμόνων στίφη, δραπετεύοντα ἀφθονον νῦν τῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ σοι δοθέντων χαρισμάτων, Ἄλέξιε τρισμάκαρ, τὴν ἐπισκίασιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν οἱ πιστοί, τὴν πάντιμον κάραν, Ἄλεξίου πανευλαβῶς, ἣν ἐν τῇ ἀγίᾳ, Πελοποννήσου Λαύρα, Θεὸς ἀπεθησαύρισε, πιστοῖς ἴαμα.

Αγιε Ἄλέξιε, ἐκτενῶς πρόσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων τῶν εὐλαβῶς, σὴν τιμώντων κάραν, ὡς ἔχων παρηρησίαν, σώξειν ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων, κλπ.

Τὸ τρισάγιον. Εἶτα τὰ τροπάρια: Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τῆς τιμίας κάρας ψάλλομεν τὸ παρὸν τροπάριον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δέχου τὰς δεήσεις εὐμενῶς τῶν σοὶ προσφευγόντων ἐν πίστει, καὶ δεομένων θερμῶς, ἅγιε Ἄλέξιε, καὶ τὰς αἰτήσεις αὐτῶν ἐκπληρώσας, ἀπάλλαξον θλίψεων παντοίων, σώξων τοὺς ἰκέτας σου ταῖς πρὸς Θεὸν σου λιταῖς, πόθῳ τὴν ἀγίαν σου κάραν κατασπαζομένους, ἀφθόνως τοῖς πιστοῖς πηγάζουσιν ἰάματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα εἰς τὴν μετὰ τῆς ἁγίας κάρας Λιτανείαν.

Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, πνευματικὴν φορεῖαν στησάμενοι, ἀνθεξίον τὸν αἰδίδιμον οὗτος γὰρ τὸν μέγαλαυχον δρόκοντα ἀνδρειοφρόνως κατεπάτησε, καὶ τῆς νύκῃς τὸ στέφος μεγαλοπρεπῆς ἀνεδήσατο. Διὸ πρὸς αὐτὸν βοῶντες εἰπώμεν. Χαίροις ὁ πύργος τῆς ὑπομονῆς ὁ ἀκλόνητος, καὶ τῆς ἐγκρατείας λαμπτήρ ὁ πολυφώτος· χαίροις τὸ παρθενίας ἐντρύφημα, καὶ τῆς σωφροσύνης ἀγλαΐσμα· χαίροις τὸ τῆς καθαρότητος ἔσοπτρον, ἀκοιμήτοις δάκρυσι κατανύξεως λαμπρυνόμενον, τὸ χρύσειον σκεῦος τοῦ θείου φόβου, ἡ ἔνθεος εὐωδία τῶν ἀρετῶν, ἡ τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα, καὶ πρὸς καρτερίαν ἐν πειρασμοῖς ἐνισχύουσα. Χριστῷ τῷ Θεῷ παριστάμενος, αἴτησαι Ἀλέξιε, εἰρήνην-δοθῆναι τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. Α'.

Δαιτικῶς αἱ τῶν δικαίων χορεῖαι ἐν Κυρίῳ εὐφράνθητε σήμερον, καὶ πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, ἐν αὐτῷ ἐγκαυχήσασθε, ὀρῶντες τὸν ὁσίως τὸν βίον διανύσαντα, Ἀλέξιον τὸν τρισόλβιον, ἐκ Θεοῦ δεδοξασμένον, ἐν θαύμασι καὶ ποικίλαις δυνάμεσι, δι' ὧν τὴν ἐν οὐρανοῖς αὐτοῦ· δόξαν ἅπαντες οἱ πιστοὶ τεκμαιρόμεθα. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστῷ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Δ'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ πόλις τῶν Καλαβρυτῶν, κατέχουσα τὴν πάντιμον κάραν Ἀλεξίου τοῦ Ὁσίου, θησαυρὸν ἀδαπάνημόν. Δι' αὐτῆς γὰρ ποικίλας δυνάμεις θαυμάτων ὁ Θεὸς τοῖς ἐν πίστει προσιοῦσι παρέχει· οἱ νοσοῦντες λαμβάνουσιν, οἱ πεινόμενοι πορισμόν, οἱ γηπόνοι τῶν καρπῶν τὴν συγκομιδὴν, οἱ θάλαττευόντες ἀσφαλῆ κυβέρησιν, καὶ οἱ πολεμούμενοι συμμαχίαν εὐρίσκουσιν ἰσχυράν, καὶ οἱ ἐν παντοίαις συμφοραῖς καὶ θλίψεσι τοῦ βίου παρημιθίαν, καὶ οἱ πρὸς ἀπόγνωσιν ὀρθούμενοι, σωτηρίας ἐλπίσι κουφίζονται. Ταύτην πίστει καὶ πόθῳ κατασπαζόμενοι βοήσωμεν· Κύριε, πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου ἀνθρώπου, τὴν πόλιν σου ταύτην, καὶ τὴν Μοῆν τῶν ἱκετῶν σου ἐν εἰρήνῃ διαφύλαττε τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρας ἀνυψῶν, καὶ πᾶσι παρέχων σωτηρίαν ψυχῆς, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Εν τῷ σκηνώματι τοῦ Κυρίου σου, καὶ ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ κατεσκηνώσας, Ἀλέξιε παμμάκαριστε· ἀνόμως γὰρ ἐν βίῳ περιεπάτησας, καὶ δικαιοσύνην ἐξήσοκησας, τῷ κρείττωνι τὸ χεῖρον καθυποτάξας· Διὸ παρησίαν πρὸς Θεὸν κεκτημένος, μὴ διαλίπῃς ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότη προσβεῦων, τοῦ οἰκτηρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Δ΄.

Οσπε παμμάκαρ Ἀλέξιε, σὺ καὶ μετὰ θάνατον ἐν οὐρανοῖς ζῆς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' ὃν σεαυτὸν ἐσταύρωσας τῷ κόσμῳ· οὐ γὰρ ἔζησας σεαυτῷ, ἔζη δὲ μᾶλλον ἐν σοὶ Χριστῷ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Δ΄.

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου καταλιπὼν, Ἀλέξιε ὅσπε, καὶ τοῦ Σωτήρος τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὄμων ἀράμενος, ὅλον σεαυτὸν τῷ Θεῷ καθιέρωσας· διὸ καὶ μετὰ σαρκὸς ἐν κόσμῳ βιοτεύων, ἔξω σαρκὸς ἐδόκεις καὶ κόσμου πανεύφημε, συντόνω καρτ' ἐκάστην ἐγκρατεῖα ἐξασκούμενος, καὶ μετὰ ἀγγέλων τῷ πνεύματι συνῶν καὶ συνευφραινόμενος. Παρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενωῶς ἰκέτευε· τοῦ ρυοσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος πλ. Α΄.

Οσπε Πάτερ, οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τοῖς βλέφαροις σου νυσταγμόν, ἕως οὐ τὴν ψυχὴν τῆς δουλείας τῶν παθῶν ἠλευθέρωσας, καθυποτάξας τὴν σάρκα τῷ πνεύματι, καὶ σεαυτὸν ἀνέδειξας τοῦ θείου Πνεύματος καταγώγιον· ἐλθὼν γὰρ ὁ Χριστὸς σὺν τῷ Πατρὶ, μόνην παρὰ σοὶ ἐποίησατο, καὶ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος δοχεῖον καθαρὸν ἀπειργάσατο. Καὶ νῦν, Ἀλέξιε παμμάκαρ, παρεστὼς τῷ Κυρίῳ, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Β΄.

Βίον ἰσαγγελὸν ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, καὶ πᾶσαν ἀρετῶν ἰδέαν ἐν σεαυτῷ θησαυρίσας ἐκ νεότητος, νῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ἐνεστήσω γρηγοροῦντα, καὶ ὡς φαίνονται λύχνῳ τούτῳ χρησάμενος, παννύχιοις καὶ πανημέροις εὐχαῖς καὶ στάσεσιν ἀνευδότοις, τὰ τῶν θηρευτῶν θήρατρα συνέτριψας, καὶ τὰς πολυπλόκους ἐνέδρας αὐτῶν ἐξηγάγησας, Ἀλέξιε μακάριε, καὶ λαμπρῶς ἠρίστεισας, τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον. Διὸ Χριστὸς σε ἐδόξασεν, ἄνθρωπον Θεοῦ ἀναγορεύσας σε, καὶ τὴν ἱεράν σου κοίμησιν θαῦμα πολ-

λοῖς ἐμεγάλυνε, καὶ σὲ μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων εἰς νυμφῶνα τὸν ἐπουράνιον συνεισηγάγε, τῷ κάλλει τῷ ἀμηγάνῳ τῆς θείας αὐτοῦ δόξης ἐντροφῶντα εἰς αἰῶνας. Ὅν μὴ παύῃ δυσωπῶν, ὅπως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσῃ, τὸν τῆς νηστείας διαυλὸν ἐν ἀγνοίᾳ διανύσαι, καὶ λαμπρῶς ἑορτᾶσαι τὴν τριήμερον αὐτοῦ ἑξανάστατιν.

Ἔχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, καὶ χαρμονικῶς ἐν ἄσμασι κροτοῦντες, ὕμνοις ἱεροῖς ἀνευφημήσωμεν Ἄλέξιον τὸν πανεύφημον· οὕτω λέγοντες: Χαίροις ὁ τῷ Δεσπότη Χριστῷ πειθαρχήσας λέγοντι: «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος,» καὶ τούτου τὴν ἀγάπην τῆς τῶν γονέων προτιμήσας, Χαίροις ὁ δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ θάλαμον καταλιπὼν καὶ τὰ τοῦ βίου τερπνά φεῖσκα βαλεῖν διὰ Χριστὸν ἠγησάμενος. Χαίροις ὁ τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, καὶ πᾶσαν κακουχίαν καὶ θλίψιν ἐλόμενος, καὶ μέχρι τέλους τῷ καλέϊαντι Χριστῷ γενόμενος ὁπαδός. Χαίροις ὁ ἀγνοία καὶ σωφροσύνη, καὶ πολλῇ ἐγκρατεία τοῖς ἀσωμάτοις Ἀγγέλοις ὀφθεῖς ἐφάμιλλος. Χαίροις ὁ πάσας ἀρετὰς ὡς μίαν κατορθώσας, καὶ τὸν πάλαι τῆς προμήτορος περνήστην ἀνδρείως τρεψάμενος. Χαίροις ὁ λαμπρῶς ἐπὶ πάντων οὐραφοίτῳ φωνῇ ἀνθρώπος Θεοῦ μαρτυρηθείς, καὶ ἀκούσας «εὖ δούλε ἀγαθέ,» καὶ εἰς τὴν χαρὰν εἰσελθὼν τοῦ Κυρίου σου. Ἀλλὰ πρόσθευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, Ἄλέξι μακάριε, ἵνα ρυσθῶμεν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, δουλεύοντες τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν παραστάσεως τύχωμεν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

ΚΟΡΕΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΜΙΝΤΖΑ

